

QUAN NO TE'N VAS

PAU JOAN HERNÀNDEZ

edebé

PAU JOAN HERNÀNDEZ

QUAN NO TE'N VAS

edebé

© Pau Joan Hernández, 2011

© Ed. Cat.: edebé, 2011

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Directora de la col·lecció: Reina Duarte

Disseny de les cobertes: César Farrés

Fotografia de coberta: iStockphoto/Thinkstock

1a edició, febrer 2011

ISBN 978-84-236-9996-4

Dipòsit Legal: B. 33-2011

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Per a la noia de la segona renglera,
en qualsevol institut, en qualsevol ciutat.*

Índex

1. Obertura	9
2. <i>Ein Ungefärbt Gemüte</i> (Una ànima sincera), J. S. Bach. Cantata 24	12
3. <i>Ich steh mit einem fuß im Grabe</i> (Tinc un peu a la tomba), cantata 156	19
4. <i>Es ist nichts Gesundes an meinem Leibe</i> (No hi ha res d'intacte en la meva carn), cantata 25 ..	31
5. <i>Wo ghest du hin?</i> (On vas?), cantata 166	41
6. <i>Herz und Mund und Tat und Leben</i> (Cor, boca, acció i vida), cantata 147.....	61
7. <i>Bleib bei uns, denn es will Abend werden</i> (Queda't amb nosaltres, que la nit s'acosta), cantata 6	73
8. <i>Bereitet die Wege, Bereitet die Bahn!</i> (Prepareu els camins, prepareu la via!), cantata 132	85
9. <i>Erfreute Zeit im neuen Bunde</i> (Temps feliços de la nova aliança), cantata 83	94
10. <i>Höchsterwünschtes Freudenfest</i> (Dia de joia tan esperat), cantata 194	108

11. *Geist und Seele wird verwirret* (L'enteniment i l'ànima es confonen), cantata 35 121
12. *Falsche Welt, dir trau ich nicht!* (Món pèfid, no puc confiar en tu!), cantata 52 129
13. *Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen*
(Plors, lamentacions, turments, descoratjament),
cantata 12 141
14. *Wachet auf, ruft uns die Stimme*
(Desperteu-vos, crida la veu), cantata 140 ... 152
15. *Ihr werdet weinen und heulen*
(Gemegareu i us lamentareu), cantata 103 ... 164
16. *Es reißet euch ein schrecklich Ende*
(Una fi terrible us espera), cantata 90 182
17. *Mit Fried und Freud ich fahr dahin* (Me'n vaig plàcidament i amb joia), cantata 125 187

1. Obertura

Em dic Lorena i podria tenir setze anys. Podria estar estudiant al meu institut, un institut normal i corrent plantat enmig d'un barri de blocs de pisos i de carrers a mig acabar, en un poble que, segons diuen, ha crescut exageradament aquests últims anys, però que no ha sabut convertir-se en ciutat. Podria tenir un cercle normal de companys i companyes de classe, d'amics i amigues i, entre tots ells, potser un parell d'amigues de debò, d'aquelles amb qui t'ho expliques tot i ho comparteixes tot. Podria tenir una pàgina per penjar coses en una comunitat virtual d'Internet, una pila de contactes al Messenger, un ordinador amb el disc dur ple de descàrregues per passar a l'MP3.

Podria estar sortint amb un noi sense saber ben bé què vol dir sortir amb un noi, sense saber ben bé si vull sortir amb un noi o si m'agrada més la llibertat de maniobra del meu cercle d'amics.

Podria tenir una família com n'hi ha tantes, amb una germana gran em sembla que acabada de casar i una mare que no admet que s'ha fet gran i es vesteix com ella creu que és vestir-se de noia jove. I també un

pare que hauria marxat de casa uns quants anys enrere i que intentaria de tant en tant tornar-hi.

Podria tenir un armari amb roba que no em tindria mai satisfeta, que mai no em quedaria tan bé com a les altres. Podria tenir uns cabells que mai no sabria com dur, un cos que sempre em semblaria que no és de la meva talla. Unes sabates que serien una passada, però incòmodes a matar, i unes altres que serien en canvi perfectament còmodes, però lletges a parir.

Podria tenir una ESO que voldria acabar d'una vegada i al mateix temps no voldria que s'acabés perquè no sabia què fer després. I alguns professors tractables i d'altres, d'intractables.

Podria ser una noia normal en un ambient normal. Res a destacar en cap sentit. Alguns bons companys com en Romà, alguna superamiga com la Vanessa, un xicot com en... (com es podria dir?), alguna professora insuportable com la Pollastre.

Em dic Lorena i ara m'adono que aquest començament és molt estrany i que qualsevol lector mínimament assenyat deu estar arrufant el nas ja fa una estona. Perquè, francament, on s'és vist que una persona parli d'ella mateixa en condicional? *Podria tenir setze anys?* Quina mena de frase és aquesta? Quina mena de noia no recorda si la seva germana gran es va casar o no fa poc, i no sap com es diu el noi amb qui surt?

És veritat: sort tindré si algú vol continuar llegint després d'un començament tan catastròfic. M'adono que l'única manera de salvar la situació a hores d'ara, ja que corregir i tornar a començar de nou és impossible, serà escriure, i escriure amb totes les lletres,

aquelles dues frases que em rondaven pel pensament ja des del primer moment, però que no gosava de materialitzar i que mai no m'atreviria a dir en veu alta si fos capaç de dir coses en veu alta.

No sé si escriure-les deixarà les coses prou explicades o bé les enredarà tant que necessitaré tot un capítol per aclarir conceptes, i encara serà pitjor. Però més val dir les coses pel seu nom, i, en tot cas, si una cosa tinc clara és que no puc continuar parlant en condicional.

Aquí les teniu, doncs. Considereu aquestes dues frases com un nou començament:

Em dic Lorena i no sé si he de dir que tenia setze anys i ja no els tinc, o bé que tenia setze anys i continuaré tenint setze anys per sempre més.

Em dic Lorena i fa aproximadament un mes i mig que estic morta.